

Goci I Lazo

Zlocin Kod Srbobrana

Sjecas li se, moj Srbine brate, sve su muke udarale na te
koliko te razdiralo rana od Kosova do danasnjeg dana
niko skuplju ne plati cijenu istorijskom krvavom vremenu
u septembru devedeset pete plakao sam kao malo djetе

Izbjeglick krenuse kolone, sa vjekovnih ognjista nas gone
tad je srpska seoba pocela iz Vakufa i okolnih sela
Boze mili, velikog uzasa, kolona je duzinom Vrbasa
crn gavrane, bjezi i ne gaci, stoji vicka zena i nejaci

Medju njima ima invalida, sakatije i bez ocnog vida
pa je mjesto napravljeno njima
u starijem autobusima
mlade majke s djecom u narucje napustaju svoje rodne kuce

Srpska nejac sto sudbinu kune, kamionske prikolice pune
trpaju se srpske porodice na traktore i na prikolice
jadna celjad i bosa i gola tiskaju se na drvena kola
mnogi idu u koloni pjeske pred uzasom tragedije teske

Bjezi narod u panicnoj mucii prema Jajcu i ka Banjaluci
kad u selo dodjose Bravnice presjekose put im haubice
i neduzne u zbjeuu civile rafalne su paljbe ustavile
popadase ranjeni civili, neko mrtav, neko ranjen cvili

Nikog nema pomoc da im pruzi, a iznad njih crni gavran kruzi
autobus bjese glavna meta, rafalna nam paljba izreseta
a u njemu, majko moja mila, osamdeset bilo je civila

Medju njima zavlada panika, poce jauk teskih ranjenika
ranjeni se puzeci izvlace, djetе majci u narucju place

poneko se spasi i iskoci da o ovom uzasu svjedoci
dok ranjena majka uz jecaje svoju djecu kroz prozore daje

Da bar neko tesku smrt izbjegne ako ona ranama podlegne
usred ove panicne nevolje planu mina iz dusmanske zolje
autobus odma' se zapali, stade jauk nemocene celjadi
bespomocni u vatri se peku po treci put u istome veku

I za ovaj zlocin sad se krije, niko za njeg' odgovar'o nije
sve je ovo kratka epizoda o stradanju srpskoga naroda
a iz price zivijeh svedoka o nedjelu ljudskih krvoloka